

РОЗДІЛ 2

Найкращі друзі наВіки

Коли я спускаюся поснідати, Вайолет вибухає сміхом.

— Мамо! Шкода вбралася в той самий одяг, який носила щодня весь минулий рік! Але тепер він їй замалий!

Мама каже:

— Ой, та нехай носить що хоче. Це дрібниці.

— Шапка Санти не замала, — заперечую я.

— *Але ж це шапка Санти!* — кричить Вайолет.

Поки я снідаю, мама сідає біля мене й каже, що має нагадати мені дещо важливе про школу.

1. «Не пересувати стільці та парти по кабінету».

— Я ВЖЕ В КУРСІ! — кричу я.

— Добре, добре, заспокойся! — каже вона.

2. «Не роззуватися».

— Нащо мені раптом роззуватися?

— Не знаю, Дорі. Я досі не розумію, як ти за минулий рік загубила стільки взуття.

3. «Жодних, жоднісіньких туалетних слів! Розумієш, Дорі? Я серйозно. Говори їх удома, в туалеті, коли ти сама-самісінька, за зачиненими дверима».

— Це НУД-НО!

— Думаю, в тебе буде суперський день, —
каже мама. — Я за тобою скучатиму.

Коли ми вирушаємо до школи, Люк каже:
— Ми не підемо з тобою, якщо ти будеш
у цій шапці.
— Ой, ну гаразд, — бурчу я.

Ми доходимо до школи, і Вайолет проводить мене до дверей класу. Я міцно за неї тримаюся. Мені хочеться сидіти вдома в нічній сорочці.

— Не полишай мене тут, — прошу я. Та вона вже йде геть.

Учителька зустрічає мене біля дверей і каже:
— Нумо, повісимо цей *величезний* наплічник.
І з усмішкою проводить мене до роздягальні.
Я негайно закохуюся в роздягальню.

Вона та-ка-а-а-а-а-а довга! В ній шість дверей! Кабінок, як минулого року, немає, тож там

можна заповзати куди завгодно. Я вішаю на-
плічник на гачок. Мені хочеться пробратися
в отой темний затишний простір за напліч-
никами, але вчителька стоїть поряд і чекає на
мене.

— Тепер знайдімо твій стіл, — каже вона.

За моїм столом сидить людина,
що застрягла у пуловері.

Я роззираюся в пошуках учительки, яка
могла б упоратися з цим, але вона вже допома-
гає комусь іншому.

Ой лишенько! Доведеться це робити мені.
Я щосили тягну за одєжину, тягну, тягну і тягну,
й нарешті вона знімається! *Це Джордж!* Джордж
був у моєму класі минулого року.

— Дякую, — каже він, а тоді падає зі стільця.
Підвівшись, Джордж мене питає:

— А де Мері? Ти її привела?

— Ні, — відповідаю я, засоромившись через те, що він її пам'ятає.

— Це ти даремно, — каже він. — Вона така кумедна. Мені подобалося, коли вона пересувала всі меблі.

Я вдаю, ніби не уявляю, про що він говорить.

Учителька роздає нам фломастери і просить намалювати свої автопортрети. Я малюю себе в образі собачки на ім'я Куряча Кісточка. Просто так домальовую собі пов'язку на оці. Джордж малює себе з кількома страхітливими шрами на обличчі.

Я позираю на малюнок дівчинки, яка сидить біля мене. Що?! О БОЖЕ!

Вона намалювала сережки! І мочки вух! І загнуті вії! І ніздрі!! Й корону — всипану коштовними каменями!

Побачивши, що я дивлюся на неї, вона всміхається і — ой матінко рідна! — мені аж не віриться... *В НЕЇ НЕМАЄ ДВОХ ПЕРЕДНІХ ЗУБІВ!!!*

Тієї ж таки миті я вирішую, що вона — мій найкращий друг.

Дівчинка вдягнена у старомодну сукню, яка здається неймовірно пишною. На ногах у неї блискучі черевички з малесенькими підборами. Вона прийшла на підборах! *До школи!* Від неї пахне пінкою для ванни, і в неї є навіть круглі сережки — я думаю, що вона намалювала їх зеленим фломастером. А ще в неї обруч на лобі, а не на маківці — не знаю, чому так.

Я вирішую шепнути їй щось кумедне.

— Знаєш, що буде, якщо не накривати ковпачками чарівні фломастери? — питаю.

Вона заперечно хитає головою: ні.

— Вони **ВИБУХАЮТЬ!**
ПІУ! БУМ! БАХ!

Я думала, що дівчинка засміється, та натомість вона чомусь бентежиться і швидко накриває ковпачками всі фломастери.

Але Джордж від цього заводиться, просто вибухає:

— ПУ! БУМ! БАХ! — і знову падає зі стільця.

